

delkező erdészeti és természetvédelmi szakemberek a problémákat, nézeteltéréseket könnyebben tudják orvosolni. A Sütői Erdészeti Igazgatóság területén jelentős nagyságú a védett és fokozottan védett területek aránya, ahol a gazdálkodás jelentős mértékben esik korlátozás alá. A területi védettség mellett jelentős a madárvédelmi programokkal összhangban lévő fajvédelem is. A hegységben barangolva több értékes növényfajjal is találkozhatunk, mint a sárga kövirózsa, a magyar zergevirág, a sugaras zsoltina, a turbánliliom vagy a csinos árvalányhaj. A fokozottan védett növényfajok közül a magyarföldi husáng érdemel említést. A térség állatvilágából kiemelhető a denevérfauna és a madárvilág gazdagsága. Számos védett denevérfajból fokozottan védett a kereknyergű patkósdenevér, csonkafülű denevér, nagyfülű denevér és a pisze denevér. A hegység madárvilágának fészkelő fajai közül a fokozottan védett fekete gólya, barna kánya, kerecsen- és vándorsólyom, kígyászölyv, réti sas, parlagi sas, uhu, gyöngybagoly, fehérhátú fakopáncs, hamvas küllő, gyurgyalag, örvös légykapó és bajszos sármány a legfontosabbak.

Egy kis frissítő elfogyasztása után az utolsó előadás keretében *Vaspöri Fe-*

rencet az Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Veszprém megyei Erdészeti Igazgatóságának igazgatóját hallottuk, aki előadásában az elfogadott új Erdőtörvény rövid bemutatására vállalkozott. A törvény taglalásán belül különösen a honvédelmi rendeltetésű és kezelendő erdőket érintő változásokról hallottunk tanulságos érdekes előadást. A nagy érdeklődéssel hallgatott előadás érthetően mutatta be a mindennapjainkat érintő törvény gyakorlati vonatkozásait.

A találkozó zárt helyi programja végén *Simon Sándor* helyi csoport titkára lemondott tisztségéről – mivel a munkahelyi beosztása változott és így a titkári feladatok ellátása lehetetlenné vált –, helyette a Szabályzat alapján titkos szavazással *Dénes Margitot* választotta a jelenlévő tagság a Csoport új titkárnak.

Rendezvényünkön tiszteletét tette *Kertész József* régióképviseelő is, aki rövid felszólalásban méltatta a helyi csoport tevékenységét.

Az ízletes szendvics-ebéd elfogyasztása után szakmai programmal folytatódott a találkozó. Az alsóvadácsi vadászház közelében gyalogosan kerestünk fel három természetes, illetve mestersé-

ges erdőfelújítás alatt lévő erdőrészletet. A kerítés védelmében szép fejlődésű cserest felváltó kocsánytalan tölgyesfiatalosokat láthattunk. Az erdőrészletek szélén élénk eszmecsere alakult ki a felújítások minőségéről, a vad által okozott károkról és a jövőt érintő feladatokról. A hangulat vidámságát javította, hogy minden erdőrésznel a környék finom borait – egy-egy kollégánk saját termését – kóstolhattuk meg forralt állapotban. Az időjárás is kegyes volt hozzánk, hiszen a ködpaplan felett néha még a nap is ránk sütött.

A könnyű séta befejező részében a Sütői Erdészeti Igazgatóság által emelt kopjafánál álltunk meg. Itt emlékező gondolatait osztotta meg velünk az elhunyt erdész kollégákról *Somlai Miklós* rangidős kerületvezető erdész és *Kertész József* régióképviseelő. Az Erdész-himnusz eléneklésével tisztelegtünk elődeink emléke előtt. Az alsóvadácsi vadászházba visszatérve a vadász-kollégák által elkészített ízletes vacsorával majd azt követő kötetlen beszélgetéssel zárult a Csoport rendezvénye. A szervezőknek köszönhetően tartalmas programon vehettünk rész ezen a csodálatos vidéken.

Molnár József

Kovács Gyuláné Erzsike (1935–2010)

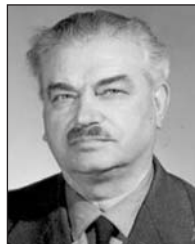

Aki járatos volt régebben az Egyesület Fő utcai székházában, bizonyára emlékszik még az örökifjú, energikus Erzsikére. Élete, munkája a fához, az erdészekhez kötődött. Kezdetben a hárosi

Falemezműveknél volt könyvelő, majd a Budapesti Áll. Erdőrendezőség főkönyvelője lett. Innen került az Egyesülethez pénzügyi előadónak. De úgy is mondhatnám, hogy mindenesnek, hiszen nem lehetett tőle olyat kérni, amit azonnal ne teljesített volna. Ha ő nem tudta elintézni, akkor valószínűleg nem is lehetett. A kisemberek gondjára, bajára való érzékenységét szakszervezeti vezető múltjából hozta magával. Az igazságtalanságokat mélyen megvetette. Szenvedélyes kereszt-rejtvényfejtő lévén, járatos volt az érdekességek világában. Kitörő örömmel újságot olvas, hogy főnyereményként egy déltengeri utat nyert. Lányával utazott, hiszen a betegeskedő férj – akit oly gondosan ápolts – nem mehetett. Nagyszerű munkatárs volt, akire jólesően emlékeznek kollégái. Halálával különösen az erős dohányosoknak üzent.

Pápai Gábor

Bencsics János (1919–2009)

1919 február 17-én született Fertőendrén. Édesapja, Bencsics Márton az Esterházy uradalomban vadász volt, így a természet és az erdő szeretetét már a szülői házból hozta magával.

1942-ben az Esztergomi Magyar Királyi Erdész Altisztképző Iskolában szerzett alerdész-képesítést. Az Esterházy uradalom Endrédjúmajori erdőgondnokságán Kosow József erdőgondnok beosztottjaként kezdte a gyakorlati munkáját, kezdetben itt is lakott.

Családalapítását követően a Csapod-Göbös-majorba költözött, két gyermeke itt született. Felesége, Markó Margit erdőszleányként talpraesett társa volt az erdei körülmények között is, példás háztartást vezetett, a család megélhetését, gyarapodását állattartással, gazdálkodással segítve. Neje bátyjával kereszt-sógoróság alakult ki, miután Markó József erdész a János bácsi húgát, Bencsics Etelkát vette feleségül. Kezdetben, a háború alatt még lovasút, vagy kisvasút kötötte össze a hercegi majorokat, így Göbös-majornak is Petőháza felé volt összeköttetése. Mindez az államosításkor megszűnt, amikor a gyermekeknek az ötvenes években iskolá-

ba kellett menni, az erdőszházból ez nem volt megoldható. Egyikük a fertőendrédí, a másik az agyagosszergényi nagyszülőktől járt az ottani általános iskolába.

Bencsics János a Rábaközi Erdészet Szobavölgyi kerületében a mostoha cseri termőhelyi viszonyok között is szakszerű erdőkezelést végzett, kezdetben minden munkát kézi erővel végeztek, az anyagmozgatást pedig fogatokkal.

Nagy szakmai kihívás volt a háború során letarolt elbokrosodott területek szakszerű rendbetétele tuskózással, teljes talaj-előkészítés és makkvetés alkalmazásával.

1959-ben került át az erdőszet Himodi erdőszkerületébe, egyúttal az ottani erdőszháza költözött családjával, itt húsz évig, nyugdíjazásáig szolgált.

A cseri talajokról az öntéstalajokon álló keményfás ligeterdőkbe kerülve jól megállta a helyét, az országos hírvé „himodi köriseket” nagy hozzáértéssel kezelte, a fahasználatokból a legjobb értékihozatalt biztosította.

A helyi vadászársaságba bekerülve vadászszervezőként is hódolhatott, vadászként is a természet, a vad szeretete, tisztelete, a mérsékletesség jellemezte. Működésének idején történt a Kis-Rába folyónak és csatornarendszerének és ezzel kapcsolatban az úthálózat kialakítása is. Ezáltal az év jó részében szinte ártéri körülmények között is géppel is megközelíthetőek lettek a Himod-alsó értékes tölgy-köris állományai. A magasabb fekvésű területeken más fafajokkal, például vörös tölgygel kísérleteztek.

Nyugdíjazása után a Kapuváron épített házukba költöztek nejevel, az erdészetek, kollégáit ezután sem felejtette el, gyakran bejött az erdészetre, a nyugdíjas-találkozókra rendszeresen eljárt. Felesége halála után Sopronba költözött, innen is tartotta a kapcsolatot a régi munkatársakkal. Ha lejött Kapuvárra neje sírját rendezni, sosem mulasztotta el az erdészetet útba ejteni.

Megadatott neki a szellemi frissesség és a békés elmúlás kegyelme, lelkét életének 91. évében csendesen adta vissza Teremtőjének. Utolsó útjára 2009. november 12-én Isten akaratában megnyugodva kísértük a Kapuvári Szent Kereszt temetőben.

Kóródi Sándor

Molnár István (1937–2009)

Megdöbbenve álltam, mikor megkaptam az értesítést Molnár Pista bátyánk váratlan halálának bejelentéséről.

Végső búcsút 2009. december 10-én vettünk tőle a család, a rokonság, az erdész kollégák, kiterjedt gyászoló közönség részvételével. A gyászírre az ország távolabbi részéről a volt osztálytársaktól, ismerősöktől számtalan együtt érző részvényt nyilvánítás érkezett a gyászoló családhoz.

Molnár István erdésztechnikus kollégánk 1937. szeptember 9-én született Csörötneken. Az ifjú Istvánt két testvérével, húgával és öccsével nevelték szülei. A szülők földművelőként és gyári munkásként dolgoztak. Az édesapa a mezőgazdasági munka mellett vadőri munkát is ellátott. A családban erős volt a természet iránti vonzódás, ezért a vadőrt szolgáló útjára gyakran elkíserte István fia. István a rendszeres erdőjárás során ismerkedett a természet titkaival. A talajon, a hóban hagyott nyomok, az erdei élet hangjai ismertek lettek számára. Az erdővel való közvetlen kapcsolat hatása alatt, tárgyi ismeretek birtokában az erdészélet felé fordult. Szülőfalujában az elvégzett általános iskola után, 1952-ben Sopronba az erdészeti technikumra jelentkezett, ahova felvételt is nyert.

Az iskolában barátkozó, fegyelmezett, rendkívül szorgalmas diákként lett ismert. A rendes tananyagon kívüli munkában is szorgalmas volt. Szívesen dolgozott a növénytani és méhészeti szakkörben is. A kollektíváért való áldozatkészségéért az A osztály osztálytitkárnak megválasztotta. Molnár István közösségi munkáját elismerve, osztálytitkári megbízatását, az 1955-ben végzett összetartásban erős A osztály az iskola elhagyása utáni időre is fenntartotta.

Tanulmányai befejeztével erdésztechnikusként a Szombathelyi Állami Erdőgazdaság Őriszentpéteri Erdészeti Szalafői kerületében kapott beosztást. Rövid gyakorlati időt követően 1956 májusában a Szentgotthárdi Erdészeti Rönöki erdészkerületének vezetője lett. Ezen a területen is nagy erdőtelepítések voltak, Molnár Istvánnak feladatuk a nagy kiterjedésű erdőnevelési, ápolási munkák ma-

radtak. A napi 120-150 erdőművelő dolgozó irányítása, a munkák szervezése felgyorsította önálló munkahelyi vezetővé válását.

Lendületes szakmai munkavégzése, rátermettsége alapján 1957. június 8-án az erdészeti fahasználati szakelőadójává nevezték ki. Az új munkaköre nagyban növelte önbizalmát és feladatának a részletekig menően igyekezett megfelelni. Munkáját a sorkatonai szolgálata szakította meg melyet 1957 novemberétől, 1959 áprilisig Budapesten teljesített. A katonaságtól tizedesi rendfokozattal, egészségi okok miatt szerelt le.

Az erdészeti munkakörébe visszakerülve a teendőik szokványosan folytatódtak. A drámai változás 1962 novemberében következett be, több százezer köbméter faanyagot károsító nagy hőtörés történt, amelynek felszámolását fahasználati műszaki vezetőként irányította. Itt bebizonyította, hogy képes megbirkózni ilyen nagyságrendű feladatokkal is.

Molnár István és vezetőtársai életpályája alatt látványosan fejlődött a fakitermelési technológia: a kézi fűrészről eljutottak a legmodernebb motorfűrészekig, a kézi rakodástól és kergezéstől a modern gépi eszközökig. A lóval való közelítéstől a vonszoló traktoros anyagmozgáson át a kihordó szerelvényes technológiáig, kötélpályáig.

Soha nem félt bevezetni az újat, nem idegenkedett az addig szokatlantól és ismerlentől. Úttörője és sikerre vivője volt a szál-fás véghasználati termelési technológia bevezetésének, gyakorlati alkalmazásának és gazdaságos végrehajtásának.

Molnár Istvánt felettesei többször így minősítették: „... munkavégzése során szakmai környezetének és a munkát végrehajtó fizikai dolgozóknak a tapasztalatait figyelembe veszi és vezetői munkájában eredményesen felhasználja. A fahasználati ágazat munkájának mindennapi folyamatában rendszeresen foglalkozik a dolgozók emberi problémáival és gondoljaival. Nagy szakmai tapasztalatával segíti az erdészeti fiatal műszaki dolgozóit, figyelemmel kíséri munkájukat, fejlődésüket irányítja. Az új iránti elkötelezettségét bizonyítja, hogy 1974-ben eredményesen részt vett az LKT-s technológiát irányító tanfolyamán.”

További kiemelkedő szakmai eredménye a VALMFT közelítő és kiszállító szerelvényes munkafolyamat bevezetése volt. Munkavégzését hat alkalommal Kiváló Dolgozó kitüntetéssel ismerték el. Munkássága alatt a Szentgotthárdi Erdészeti gazdálkodása – az elvárások szerint – eredményes volt.

A szakmai pályafutásának zavartalanságát nagymértékben segítette családi háttere: 1962. január 12-én nősült meg, Doktor Mária-t vette feleségül. Gyermekekük, Gábor a következő évben született. Az erős családi köteléket jellemzi, hogy haláláig együtt élt és gazdálkodott az egész család.

Molnár Istvánnak szülőfalujában, Csörötneken szőlő- és gyümölcsültetvénye volt, ugyanitt csemetét és karácsonyfát is nevelt. Ezzel is biztosította családjá és unokái számára az anyagi biztonságot. Kollégáival nem szakította meg a kapcsolatot, rendszeresen járt a nyugdíjas találkozókra, jókedvűen beszélgetett, felidéztek a múltat, a régi vadászatokot. Érdeklődtek egymás családjáról, unokáikról. Megbeszéltek a borászkodás rejtel-

meit és megkóstolták a Pista bátyánk által termelt kiváló csörötneki borokat.

A technikai osztály találkozóján rendszeresen részt vett. Igyekezett elősegíteni az együttét sikerét. Az osztálytársak szomorúan búcsúznak tőle.

Mi többször aggódtunk egészségéért, de ő töretlen hittel és akarattal ezeket mindig eloszlatta.

Személyisége, munkássága, nyugalma, szakma- és természetszeretete példaként áll előttünk. Nyugodjék békében!

Kutas Lajos
erdészeti igazgató

Boros Ottó (1923–2010)

Nekem jutott az a szomorú feladat hogy megemlékezzek Boros Ottóról, aki a Vas megyei Rábakovácsiban született. Általános iskolába Telekesen járt. Azután a Roszner István-féle magánbirtokon fizikai munkát végzett, ahol édesapja erdész volt. Görgényszentimrén elvégezte a kétéves alerdész szakiskolát. 1944-ben kapott oklevelet. Hazakerült a fent említett magánbirtokra, ahol napibéres erdész lett. A következő évben jött az általános katonai mozgósítás. Kömendre került munkásszázádba. Hadifogságba esett, a Krím-félsziget környékére vitték hadifogolytáborba. 1947-ben térhetett haza. Ezután kezdődhetett erdész pályafutása.

1947-től a Vasvári Erdőgazdonságnál, majd Szajkon a Jánosházi Erdőgazdonságnál lett kerületvezető erdész. 1950-től az Ódorfa, majd a Sárvári Erdőgazdasági üzemeget vezette. 1953-ban kinevezték a Sárvári Erdészeti vezetőjévé.

A Sárvári és a Szombathelyi Erdőgazdaság összevonása után lett a Sárvári Erdészeti fahasználati műszaki vezetője, szinte nyugdíjas koráig. Az utolsó három évben lett üzemfenntartási műszaki vezető, illetve termelési előadó.

Munka mellett elvégezte a gimnáziumot és erdésztechnikusi oklevelet szerzett az egri Erdészeti Szakközépiskolában.

1972-től ismertem Ottó bácsit, ekkor kerültem a Sárvári Erdészethez kerületvezető erdésznek Rendkívül katonás, szigorú, alapos, kitartó, nagy munkabírású, fegyelmezett vezető volt. Parancsolt és számon kért, nem lehetett alkudozni. Nem tűrte a pongyolást. Ezt közülünk néhányan nehezen viselték. Nem voltam teljesen kezdő, de nála tanultam meg igazán a bizonylati fegyelmet. A munkanaplóról nem hiányozhatott egy hivatkozás, egy szó, még egy írásjel sem. Ha valami „csavart” próbáltam becsempészni a munkanaplóba nagy szerencse kellett, hogy ki ne szúrja. Csak jó szívvel tudok rá gondolni.

Lóháton járta az erdőt és – úgy tudom – fiatal korában vadászott is.

Számos kitüntetéssel – köztük miniszterivel – is jutalmazták.

Emlékeznek rá a Kemeneshát és a Sárvár környéki erdők és erdészek.

A sors úgy rendelte, hogy 58 évi házasság után feleségével – pár nap különbséggel – együtt távoztak az élők sorából

Nyugodjanak békében.

Nagy Péter
nyugdíjas erdész